

Sygn. akt I CSK 226/22

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa P. K. i K. D. K.
przeciwko U. J. C.
przy udziale Prokuratora Prokuratury Regionalnej w W.
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 kwietnia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 30 listopada 2020 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na jej oczywistej zasadności.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi oraz argumentacji wykazującej,

że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

W ocenie skarżących, oczywista zasadność skargi polega na całkowitym niezrozumieniu przez Sąd Apelacyjny w (...) istoty instytucji wyzysku określonego w art. 388 § 1 k.c., co stanowiło przyczynę wszystkich uchybień popełnionych przez Sąd i zaważyło na wadliwości zaskarżonego wyroku.

Okoliczności wskazane przez skarżących nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia.

Należy zauważyć, że Sąd Apelacyjny ocenił, iż w niniejszej sprawie zostały spełnione wszystkie przesłanki wyzysku. Wysokość świadczenia pozwanej przewyższyła w rażącym stopniu świadczenie drugiej strony umowy, a dodatkowo zaistniały również przesłanki subiektywne w postaci wyzyskania przymusowego położenia pozwanej i jej niedoświadczanie; konsekwencją spełnienia przesłanek z art. 388 k.c. powinno być unieważnienie całej umowy, co skutkowało oddaleniem powództwa o zobowiązanie. Wbrew odmiennemu zapatrywaniu skarżących, ocena powyższa nie może być uznana za rażąco wadliwą i stanowiącą przejaw niezrozumienia istoty wyzysku.

Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby twierdzić, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa.

Wobec powyższego nie można uznać, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Ze względów podanych powyżej Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

